

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 725/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti TRADEUNION spoločnosť s ručením obmedzeným Vranov nad Topľou, Družstevná 1, Nacina Ves, zastúpenej advokátkou JUDr. Monikou Ilčišinovou, Herľanská 547, Vranov nad Topľou, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 203/2002 a jeho rozsudkom z 27. mája 2011 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co/382/2011 a jeho rozsudkom z 26. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti TRADEUNION spoločnosť s ručením obmedzeným Vranov nad Topľou o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti TRADEUNION spoločnosť s ručením obmedzeným Vranov nad Topľou, Družstevná 1, Nacina Ves (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Monikou Ilčíšínovou, Herľanská 547, Vranov nad Topľou, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 203/2002 a jeho rozsudkom z 27. mája 2011 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co/382/2011 a jeho rozsudkom z 26. júna 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako navrhovateľka v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 C 203/2002 sa domáhala svojím návrhom podaným 20. decembra 2012 proti odporcovi [Slovenskej republike – Ministerstvu financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“)] náhrady škody v sume 805 596,83 € s príslušenstvom podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), ktorá jej mala vzniknúť *„ako akcionárovi spoločnosti TRANSPETROL, a. s. nevyplatením dividend a mimoriadnych dividend v roku 2002“*.

Sťažovateľka návrh na začatie konania o náhradu škody odôvodňovala tým, že *„dôvodom nevyplatenia dividend spoločnosťou TRANSPETROL, a. s. bola skutočnosť, že navrhovateľ (sťažovateľka, pozn.) nebol zapísaný v zozname akcionárov TRANSPETROL, a. s. Bratislava v dôsledku realizácie Rozhodnutia Ministerstva financií SR č. 043/1998/SAN z 9. októbra 1998 a toto nezákonné rozhodnutie v súdnom konaní o*

preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia bolo Najvyšším súdom SR zrušené a Ministerstvo financií v konaní č. 043/1998/SAN pochybilo tým, že s navrhovateľom nekonalo ako s riadnym účastníkom konania, ani nerozhodlo o jeho žiadosti o priznanie postavenia účastníka konania, ktorú navrhovateľ podal Ministerstvu financií SR dňa 10. decembra 1998“.

Okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 203/2002-419 z 27. mája 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) návrh sťažovateľky v celom rozsahu zamietol a odporcovi trovy konania nepriznal.

Sťažovateľka podala odvolanie proti rozsudku okresného súdu, o ktorom rozhodol krajský súd v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co/382/2011 rozsudkom č. k. 3 Co/382/2011-447 z 26. júna 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu a odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Okresný súd a krajský súd sa nestotožnili s tvrdením sťažovateľky o nezákonnosti rozhodnutia ministerstva č. 043/1998/SAN z 9. októbra 1998 (ďalej „rozhodnutie ministerstva“), od ktorého sťažovateľka odvíja svoje nároky na náhradu škody, a dospeli k záveru, že sťažovateľka nebola účastníčkou konania, v ktorom ministerstvo rozhodlo označeným rozhodnutím. Dospeli preto k záveru o nesplnení základných podmienok pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím správneho orgánu podľa zákona č. 58/1969 Zb., ktoré sťažovateľka vo svojej sťažostnej argumentácii hodnotí ako arbitrárne a nezlučiteľné s ústavou a dohovorom.

Podľa sťažovateľky nezákonnosť rozhodnutia ministerstva je daná tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 4 SŽ 143/01 z 28. mája 2002 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) zrušil rozhodnutie ministerstva pre absenciu administratívneho spisu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa sťažovateľky absencia administratívneho spisu zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia ministerstva, a tým jeho nezákonnosť. Sťažovateľka poukazuje na to, že v správnom súdnictve jedine záver od nezákonnosti správneho rozhodnutia zakladá dôvod na jeho zrušenie, a preto

nezákonnosť rozhodnutia ministerstva je preukázaná samotným výrokom rozsudku najvyššieho súdu, ktorý mal byť pre okresný súd a krajský súd v namietanom konaní záväzný. Podľa sťažovateľky okresný súd a krajský súd dospeli aj k nesprávnemu záveru o absencii jej účasti v konaní, v ktorom bolo vydané rozhodnutie ministerstva, keď neustálil jej účasti z dôvodov podľa § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ústavy sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Krajský súd ani Okresný súd sa vôbec nevysporiadali s otázkou, či sťažovateľ bol zbavený svojho vlastníctva 110 akcií spoločnosti TRANSPETROL, a. s. na základe Rozhodnutia Ministerstva financií SR č. 043/1998/SAN ako správneho orgánu v súlade so zákonom a Ústavou. Nezaoberali sa otázkou, či Ministerstvo financií SR bolo vôbec oprávnené takéto rozhodnutie vydať. ...

Ministerstvo financií SR v správnom konaní v rámci výkonu kontroly dodržiavania zákona o cenných papieroch rozhodlo o tom, že sťažovateľ nie je vlastníkom 110 akcií spoločnosti TRANSPETROL, a. s., ale ich vlastníkom je Ministerstvo hospodárstva SR.

Tak, ako to vyplýva z ustálenej súdnej praxe a vychádzajúc z judikatúry súdov, prekročenie právomoci správneho orgánu má za následok, že jeho rozhodnutie je nezákonné, ide o ničotný alebo nulitný akt (neexistujúci akt, non negotium) alebo paakt. ...

Je nepochybné, že Ministerstvo financií SR svojim Rozhodnutím č. 043/1998/SAN prekročilo právomoci a kompetencie v zmysle zák. č. 600/1992 Zb. ...

Tak Okresný súd, ako aj Krajský súd teda z úradnej povinnosti mali prihliadať na nulitný akt Ministerstva financií. Namiesto toho však oba súdy použili tento nulitný akt na odôvodnenie svojich rozsudkov a vyslovili právny záver, že sťažovateľ sa nemohol stať účastníkom správneho konania, hoci vedeli, že vydané rozhodnutie na základe toho správneho konania je nulitným aktom...“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Krajský súd Bratislava v konaní vedeným pod č. k. 3 Co/382/2011 a Okresný súd Bratislava I v konaní vedeným pod č. k. 12 C 203/2002 porušili základné právo spoločnosti

TRADEUNION spoločnosť s ručením obmedzeným Vranov nad Topľou... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Zrušuje Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 3 Co/382/2011 zo dňa 26.06.2014 a Rozsudok Okresného súdu Bratislava 1 sp. zn. 12 C 203/2002 zo dňa 27.05.2011 a vec vracia v rozsahu zrušenia Krajskému súdu v Bratislave a Okresnému súdu Bratislava 1 na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti TRADEUNION spoločnosť s ručením obmedzeným Vranov nad Topľou... priznáva náhradu trov konania v sume 284,08 Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. Moniky Ilčíšinovej... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľka v petite svojej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 203/2002 a jeho rozsudkom (ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím správneho orgánu) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co/382/2011 a jeho rozsudkom (ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu).

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky postupom a rozsudkom okresného súdu

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého postupu a rozsudku okresného súdu, pretože na základe podaného odvolania jeho preskúmanie patrilo do právomoci krajského súdu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky postupom a rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný postup a rozsudok krajského súdu.

Po preskúmaní rozsudku krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky, na ktorých sťažovateľka zotrvala aj vo svojej sťažnostnej argumentácii, a náležite odôvodnil svoje závery, keď uviedol:

«V súvislosti s odvolacou námietkou týkajúcou sa nezákonnosti rozhodnutia ministerstva financií č. 043/1998/SAN zo dňa 9.12.1998 odvolací súd poukazuje na závery uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 97/2010 zo dňa 9.3.2010 (uverejnené pod č. 87/2010), podľa ktorého „zo znenia legálnej definície obsahovej náplne súdneho prieskumu správnych rozhodnutí uvedenej v § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je možné identifikovať primárny cieľ prieskumu, ktorým je zistenie zákonnosti (resp. tvrdenej nezákonnosti) právoplatných rozhodnutí správnych orgánov. Občiansky súdny poriadok stanovuje povinnú súčinnosť žalovaného správneho orgánu. Pokiaľ súdu takáto súčinnosť poskytnutá nie je, je povinný napadnutie správneho orgánu zrušiť pre jeho nepreskúmateľnosť. V takomto prípade teda nedochádza ku konštatovaniu nezákonnosti správneho rozhodnutia, avšak zrušenie rozhodnutia pre nepreskúmateľnosť v žiadnom prípade neprezumuje ani zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia. Nemožnosť objektívne posúdiť súlad napadnutého správneho rozhodnutia s právnym poriadkom je dôvodom uplatnenia kasačného princípu v správnom súdnictve bez súčasného konštatovania nezákonnosti rozhodnutia. Zrušenie správneho rozhodnutia pre jeho nepreskúmateľnosť v rámci výkonu správneho súdnictva je prostriedkom otvárajúcim možnosť účastníkom správneho konania uplatniť účinné právne prostriedky prislúchajúce

konaniu pred správnym orgánom podľa Správneho, poriadku“. V súlade s uvedeným preto odvolací súd akceptoval právny názor súdu prvého stupňa vo vzťahu k nesplneniu podmienky zrušenia rozhodnutia pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom, ktorá priamo vyplýva z § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.

V súvislosti s odvolacou námietkou týkajúcou sa otázky účasti navrhovateľa v správnom konaní odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní správne vychádzal i z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž 20/99, zo dňa 28.9.1999 (publikované pod č. 59/2000). V citovanom rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní o totožnom rozhodnutí ministerstva financií ako v prípade navrhovateľa posudzoval účastníctvo v správnom konaní u osoby, ktorá bola v obdobnom právnom postavení ako navrhovateľ. Skonštatoval, že „kto je účastníkom konkrétneho konania, určuje zákon, predovšetkým špecifický, upravujúci dotknutú oblasť vzťahov alebo všeobecný, ak osobitný na jeho použitie odkazuje, resp. ak takáto úprava v špecifickom zákone chýba. Zákom č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 600/1992 Zb.“), v piatej časti - Ochrana finančného trhu, v ustanovení § 82 a nasl. bol ustanovený výkon štátneho dozoru nad jeho dodržiavaním, rozsah a predmet. Súčasne boli aj vymedzené subjekty dozoru, a tým vlastne aj okruh subjektov tohto administratívneho vzťahu. Medzi tieto subjekty (štandardne, tak ako je to aj pri iných dozoroch a kontrolách vykonávaných či už univerzálnymi alebo špeciálnymi štátnymi kontrolnými orgánmi, napr. Najvyšším kontrolným úradom, Slovenskou obchodnou inšpekciou, Slovenskou energetickou inšpekciou a ďalšími) zákonodarca nezaradil tzv. tretie osoby, teda osoby, s ktorými je kontrolovaný subjekt v právnych vzťahoch (obchodných, občianskoprávných), hoci tieto vznikajú v rámci činnosti, ktorá je predmetom kontroly. Zásadne výkonom kontroly, ktorej súčasťou sú aj oprávnenia ukladať opatrenia, sa totiž nemenia práva a povinnosti kontrolovaného subjektu, ktoré mu vyplývajú zo zákona alebo zmluvy voči osobám, s ktorými je v právnom vzťahu. Opatrenia kontrolných orgánov nemajú povahu rozhodnutí o právach a povinnostiach vyplývajúcich z obchodných alebo občianskoprávných vzťahov, ani povahu rozhodnutia o spore z týchto vzťahov medzi účastníkmi vzniknutými. Takáto právomoc kontrolným ani dozorným orgánom nie je zverovaná a nebola na dotknutom úseku zákona č. 600/1992 Zb. zverovaná ani žalovanému. Opatrenie kontrolného orgánu, ktorým ukladá kontrolovanému subjektu na zverenom úseku,

tak je len priamym zásahom do právneho postavenia kontrolovaného subjektu, ale bez priameho dopadu na iné subjekty. Pri tejto sfére vplyvu opatrenia, ktoré je obsahom napadnutého rozhodnutia žalovaného, žalobca nespĺňa kritériá účastníka vymedzené v ustanovení § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., keďže napadnutým rozhodnutím nebolo rozhodované o jeho právach (žalovaný nemá tú kompetenciu, tá v prípade sporu s kontrolným orgánom patrí súdu) a toto rozhodnutie sa ho ani priamo nedotklo - stav evidencie sa zmenil až úkonom kontrolovaného subjektu.“ V právnej vete tohto uznesenia teda Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že „výkonom kontroly, ktorej súčasťou sú aj oprávnenia ukladať opatrenia, sa nemenia práva a povinnosti kontrolovaného subjektu vyplývajúce zo zákona alebo zmluvy voči osobám, s ktorými je v právnom vzťahu“. Posúdenie účasti v správnom konaní u osoby, ktorá bola v obdobnom právnom postavení ako navrhovateľ, na základe záverov uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, považoval za dostatočne a vyčerpávajúco vyargumentované aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. III. ÚS 97/2010 zo dňa 9.3.2010 (uverejnené pod č. 87/2010). Vzhľadom na uvedené sa preto odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nebol účastníkom označeného správneho konania. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že so žiadosťou navrhovateľa o priznanie postavenia účastníka správneho konania sa vysporiadala ministerka financií v rozhodnutí č. 17630/1999-62, zo dňa 24.11.1999, ktorým zamietla jeho podanie označené ako rozklad proti rozhodnutiu č. 043/1998/SAN zo dňa 9.12.1998 ako neprípustné, pretože nebolo podané účastníkom konania...»

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ústavy ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako ani práva čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom krajského súdu a sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ústavy, je len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavnoprocesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia (rovnako III. ÚS 316/2011).

Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa jednotlivými nárokmi sťažovateľky uplatňovanými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2014